Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

18. října 2018 * [i]

„Kasační opravný prostředek – Dumping – Dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky nebo zasílaných z Malajsie – Porušení antidumpingové dohody uzavřené v rámci Světové obchodní organizace (WTO) – Zrušení konečného antidumpingového cla, které již bylo vybráno – Neretroaktivní účinek – Článek 263 čtvrtý pododstavec SFEU – Osobně dotčená osoba – Nařizovací akt, který nevyžaduje přijetí prováděcích opatření“

Ve věci C-145/17 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 21. března 2017,

Internacional de Productos Metálicos SA, se sídlem v Vitoria-Gasteiz (Španělsko), zastoupená C. Cañizaresem Pacheco, E. Tejedorem de la Fuente a A. Monreal Lasherasem, abogados,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

další účastnice řízení:

Evropská komise, zastoupená J.-F. Brakelandem, M. Françou a G. Luengem, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně senátu vykonávající funkci předsedy prvního senátu, J.-C. Bonichot, E. Regan, C. G. Fernlund a S. Rodin (zpravodaj), soudci,

generální advokát: E. Tančev,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

* Jednací jazyk: španělština.

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se Internacional de Productos Metálicos SA domáhá zrušení usnesení Tribunálu Evropské unie ze dne 25. ledna 2017, Internacional de Productos Metálicos v. Komise (T-217/16, nezveřejněné, dále jen „napadené usnesení“, EU:T:2017:37), kterým Soudní dvůr zamítl její žalobu směřující ke zrušení článku 2 prováděcího nařízení Komise (EU) 2016/278 ze dne 26. února 2016 o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (Úř. věst. 2016, L 52, s. 24, dále jen „sporné nařízení“).

Právní rámec

2 Rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho působnosti, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986–1994) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/021, s. 80) Rada Evropské unie schválila Dohodu o založení Světové obchodní organizace (WTO) podepsanou v Marrákeši 15. dubna 1994, jakož i dohody uvedené v přílohách 1, 2 a 3 uvedené dohody, mezi něž patří i Všeobecná dohoda o clech a obchodu 1994 (Úř. věst. 1994, L 336, s. 11; Zvl. vyd. 11/021, s. 91) a Dohoda o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (Úř. věst. 1994, L 336, s. 103; Zvl. vyd. 11/021, s. 189, dále jen „antidumpingová dohoda WTO“).

3 Dne 26. ledna 2009 Rada přijala nařízení Rady (ES) č. 91/2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2009, L 29, s. 1).

4 Dne 28. července 2011 přijal orgán WTO pro řešení sporů (dále jen „OŘS“) zprávu odvolacího orgánu a zprávu skupiny odborníků ve znění zprávy odvolacího orgánu ve věci „Evropská společenství – konečná antidumpingová opatření na některé spojovací prostředky ze železa nebo oceli z Číny“ (WT/DS 397). V těchto zprávách bylo mimo jiné zjištěno, že Evropská unie jednala v rozporu s některými ustanoveními antidumpingové dohody WTO.

5 Na základě tohoto rozhodnutí OŘS přijala Rada dne 4. října 2012 prováděcí nařízení (EU) č. 924/2012, kterým se mění nařízení (ES) č. 91/2009 (Úř. věst. 2012, L 275, s. 1), které mimo jiné snížilo antidumpingové clo stanovené v posledně uvedeném nařízení.

6 Prováděcím nařízením Rady (EU) č. 723/2011 ze dne 18. července 2011, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (ES) č. 91/2009 na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (Úř. věst. 2011, L 194, s. 6), ve znění prováděcího nařízení Rady (EU) č. 693/2012 ze dne 25. července 2012 (Úř. věst. 2012, L 203, s. 23), byla antidumpingová opatření rozšířena na dovoz spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z této země či nikoli.

7 Na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2009, L 343, s. 51), Evropská komise prováděcím nařízením (EU) 2015/519 ze dne 26. března 2015 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je

u nich deklarován původ z Malajsie, na základě přezkumu opatření před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 1225/2009 (Úř. věst. 2015, L 82, s. 78), prodloužila antidumpingové clo stanovené nařízením č. 91/2009 a změněné nařízením č. 924/2012 o dodatečné období pěti let.

8 Rozhodnutím ze dne 12. února 2016 přijal OŘS nové zprávy, které konstatovaly, že opatření přijatá Unií prováděcím nařízením č. 924/2012 jsou v rozporu s některými ustanoveními antidumpingové dohody WTO.

Skutečnosti předcházející sporu a sporné nařízení

9 Internacional de Productos Metálicos je španělská společnost, jejímž hlavním předmětem činnosti je dovoz a dodávka spojovacích prostředků ze železa nebo oceli na území Španělska.

10 V souladu s nařízením č. 91/2009 a prováděcím nařízením č. 924/2012 španělská finanční správa uložila navrhovatelce zaplacení cel, antidumpingového cla a daně z přidané hodnoty (DPH), navýšených o úroky z prodlení, ve výši 672 934,20 eura.

11 Tyto dávky byly navrhovatelkou částečně zpochybněny před španělskými soudy.

12 Dne 26. února 2016 přijala Komise na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/476 ze dne 11. března 2015 o opatřeních, která může Unie přijmout na základě zprávy přijaté orgánem WTO pro řešení sporů o antidumpingových a antisubvenčních opatřeních (Úř. věst. 2015, L 83, s. 6), sporné nařízení.

13 V článku 1 sporného nařízení se zrušují antidumpingová cla uložená nařízením č. 91/2009, ve znění prováděcího nařízení č. 924/2012 a prodloužená prováděcím nařízením 2015/519.

14 Podle článku 2 sporného nařízení nabývá zrušení antidumpingového cla uvedeného v článku 1 účinku dnem vstupu tohoto nařízení v platnost, které je stanoveno v článku 3, a není základem pro vrácení cla vybraného před tímto datem.

Řízení před Tribunálem a napadené usnesení

15 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 10. května 2016 navrhovatelka podala proti spornému nařízení žalobu, v níž požadovala zaprvé zrušení článku 2 tohoto nařízení, a zadruhé výslovné uznání retroaktivního uplatnění účinků článku 1 uvedeného nařízení.

16 Poté, co Tribunál nejprve v bodě 21 napadeného usnesení odmítl tento druhý bod návrhových žádání jako zjevně nepřípustný, rozhodoval v druhém kroku o námitce nepřípustnosti vznesené Komisí a vycházející z nepřípustnosti žaloby vzhledem k podmínkám přípustnosti vyplývajícím z čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

17 Za tímto účelem Tribunál na jedné straně v bodech 26 až 33 napadeného usnesení zkoumal, zda navrhovatelka byla sporným nařízením osobně dotčena ve smyslu tohoto ustanovení.

18 Jelikož se Tribunál zejména domníval, že toto nařízení mělo dopad na navrhovatelku pouze v jejím objektivním postavení dovozce výrobků, které byly předmětem dotyčných antidumpingových opatření, bez zohlednění její individuální situace, rozhodl, že navrhovatelka nebyla uvedeným nařízením osobně dotčena.

19 Na druhé straně Tribunál v bodech 34 až 37 napadeného usnesení zkoumal existenci prováděcích opatření sporného nařízení.

20 Zejména z důvodu, že celní systém zavedený unijním právem stanoví, že vybírání antidumpingového cla probíhá na základě opatření přijatých vnitrostátními orgány a že opravný prostředek proti těmto opatřením se uskutečňuje, jako tomu je v projednávaném případě, na vnitrostátní úrovni, měl Tribunál za to, že sporné nařízení vyžaduje přijetí prováděcích opatření ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

21 Tribunál proto odmítl žalobu jako zjevně nepřípustnou.

Návrhová žádání účastníků řízení

22 Navrhovatelka navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadené usnesení,

– vrátil věc Tribunálu k rozhodnutí o časovém omezení stanoveném v článku 2 napadeného nařízení a

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

23 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zamítl kasační opravný prostředek a

– uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

K prvnímu důvodu, vycházejícímu z toho, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že měl za to, že navrhovatelka nebyla osobně dotčena sporným nařízením

Argumentace účastníků řízení

24 Prvním důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka vytýká Tribunálu, že se dopustil nesprávného právního posouzení tím, že měl za to, že není sporným nařízením osobně dotčena ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

25 V tomto ohledu navrhovatelka uvádí, že z judikatury Soudního dvora vyplývá, že pokud se nařízení dotýká určité skupiny osob, mohou být tyto osoby osobně dotčeny tímto nařízením z důvodu skutkových okolností, které nastaly před jeho přijetím.

26 Navrhovatelka tvrdí, že ačkoli Tribunál v bodě 30 napadeného usnesení učinil závěr, že se jí napadené nařízení dotýkalo v jejím objektivním postavení dovozce výrobků, které byly předmětem dotčených antidumpingových opatření, aniž zohlednil její individuální situaci, skutečnost, že je takto dotčena, nutně implicitně zahrnuje skutečnost, že je osobně dotčena.

27 V projednávaném případě je podle navrhovatelky podmínka být osobně dotčen splněna, neboť se dotčené antidumpingové clo nedotýká všech dovozců, ale pouze těch, které dovážejí spojovací prostředky výslovně uvedené v nařízení č. 91/2009 a pocházející z konkrétních zemí, a sice z Číny nebo Malajsie.

28 Proto je navrhovatelka toho názoru, že pokud byla objektivně dotčena zrušením dotčeného antidumpingového cla, je jím vzhledem ke svým zvláštním vlastnostem jakožto dovozce některých výrobků pocházejících z Číny nebo Malajsie zcela jistě dotčena i v individuální rovině.

29 Navrhovatelka mimoto zpochybňuje konstatování Tribunálu v bodě 31 napadeného usnesení, podle kterého napadené ustanovení sporného nařízení samo o sobě nemělo za následek změnu jakéhokoli práva, které nabyla před přijetí tohoto nařízení.

30 Judikatura, o kterou se Tribunál v tomto ohledu opřel, podle navrhovatelky nemůže být použita v případě zrušení závazků. O osobně dotčené osobě lze totiž hovořit, pokud má ustanovení nebo napadený akt za následek změnu práva nebo povinnosti navrhovatele nabytých před přijetím napadeného nařízení.

31 Komise má za to, že první důvod musí být zamítnut jako neopodstatněný.

Závěry Soudního dvora

32 Je třeba předně připomenout, že přípustnost žaloby podané na základě článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU fyzickou či právnickou osobou proti aktu, který jí není určen, je podmíněna tím, že jí bude přiznána aktivní legitimace, která bude dána ve dvou případech. Zaprvé může být taková žaloba podána za podmínky, že se tento akt dané osoby bezprostředně a osobně dotýká. Zadruhé může takováto osoba podat žalobu proti nařizovacímu aktu, který nevyžaduje přijetí prováděcích opatření, pokud se jí bezprostředně dotýká (viz mimo jiné rozsudky ze dne 17. září 2015, Mory a další v. Komise, C-33/14 P, EU:C:2015:609, body 59 a 91, jakož i ze dne 13. března 2018, Industrias Químicas del Vallés v. Komise, C-244/16 P, EU:C:2018:177, bod 39).

33 Prvním důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka zpochybňuje analýzu Tribunálu v bodech 26 až 33 napadeného usnesení v rámci zkoumání prvního případu s ohledem na podmínku týkající se skutečnosti být osobně dotčen ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

34 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury mohou jiné subjekty než adresáti rozhodnutí tvrdit, že jsou osobně dotčeny, pouze tehdy, když je toto rozhodnutí zasahuje z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát takového rozhodnutí (rozsudky ze dne ze dne 3. října 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 72, jakož i ze dne 28. dubna 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 63).

35 Jak uvedl Tribunál v bodě 28 napadeného usnesení, z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že možnost určit více či méně přesně počet, nebo dokonce i totožnost právních subjektů, na něž se opatření použije, nikterak neznamená, že tyto subjekty musí být považovány za osobně dotčené tímto opatřením, jelikož toto použití se provádí na základě objektivní právní nebo faktické situace definované dotčeným aktem (rozsudky ze dne ze dne 19. prosince 2013, Telefónica v. Komise, C-274/12 P, EU:C:2013:852, bod 47, a ze dne 13. března 2018, Industrias Químicas del Vallés v. Komise, C-244/16 P, EU:C:2018:177, bod 88).

36 I když je pravda, jak Tribunál uvedl v bodě 29 napadeného usnesení, že pokud se rozhodnutí dotýká skupiny osob, jež byly nebo mohly být známy v okamžiku přijetí tohoto aktu, a na základě kritérií, která jsou členům skupiny vlastní, mohou být tyto osoby tímto aktem osobně dotčeny v rozsahu, pokud patří do omezené skupiny hospodářských subjektů, přičemž tomu tak může být zejména v případě, když rozhodnutí mění práva, která jednotlivec nabyl před jeho přijetím (v tomto smyslu viz

rozsudky ze dne 13. března 2008, Komise v. Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, body 71 a 72, jakož i ze dne 27. února 2014, Stichting Woonpunt a další v. Komise, C-132/12 P, EU:C:2014:100, bod 59), tyto podmínky nejsou v projednávaném případě splněny.

37 Tím, že navrhovatelka tvrdí zaprvé, že antidumpingová opatření zrušená napadeným nařízením se dotýkají pouze dovozců výrobků, na které se výslovně vztahují tato opatření, potvrzuje konstatování obsažené v bodě 30 napadeného usnesení, podle něhož je žalobce uvedeným nařízení dotčen pouze v jeho objektivním postavení dovozce výrobků, které byly předmětem dotyčných antidumpingových opatření, bez ohledu na její individuální situaci.

38 Zvláště nelze vzhledem k ustálené judikatuře týkající se podmínky osobního dotčení, jak je připomenuta v bodech 34 až 36 tohoto rozsudku, zjevně tvrdit, že taková podmínka je splněna v případě ovlivnění objektivní situace.

39 Pokud navrhovatelka zadruhé zpochybňuje závěr Soudu v bodě 31 napadeného usnesení, podle kterého napadené ustanovení sporného nařízení samo o sobě nemá za následek změnu jakéhokoli práva, které navrhovatelka nabyla před jeho přijetím, je třeba poznamenat, že nepředložila žádný argument, který by mohl toto zjištění zpochybnit.

40 Podrobení takovým antidumpingovým opatřením, jako jsou opatření, která byla zrušena napadeným nařízením, totiž nemůže být platně považováno za „nabyté právo“ ve smyslu judikatury uvedené v bodě 36 tohoto rozsudku.

41 Z toho vyplývá, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení tím, že zejména v bodě 33 napadeného usnesení rozhodl, že navrhovatelka není sporným nařízením osobně dotčena ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

42 První důvod musí proto být zamítnut jako neopodstatněný.

K druhému důvodu, vycházejícímu z toho, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že sporné nařízení vyžaduje přijetí prováděcích opatření

Argumentace účastníků řízení

43 Druhým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka vytýká Tribunálu, že se dopustil nesprávného právního posouzení tím, že zejména v bodech 36 a 37 napadeného usnesení rozhodl, že sporné nařízení vyžaduje přijetí prováděcích opatření ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

44 V tomto ohledu navrhovatelka tvrdí, že se Tribunál nesprávně domníval, že jí určené výměry představovaly opatření k provedení sporného nařízení. Tyto výměry totiž byly španělskou finanční správou vydány podle nařízení č. 91/2009, a nikoli podle sporného nařízení, kterým byla zrušena antidumpingová cla uložená tímto prvně uvedeným nařízením.

45 Podle navrhovatelky je třeba jasně rozlišovat mezi těmito dvěma nařízeními. Pokud jde o článek 2 sporného nařízení, toto ustanovení představuje autonomní normu, která nevyžaduje žádný prováděcí akt, aby mohla mít právní účinky ode dne svého vstupu v platnost, pokud toto ustanovení pouze zrušuje dotčené antidumpingové clo. Sporné nařízení se tedy omezuje na to, že španělské daňové správě ukládá, aby nepřijímala žádné opatření směřující k vybrání tohoto antidumpingového cla.

46 Z toho vyplývá, že podání žaloby na neplatnost před Soudem bylo jediným procesním postupem, jak zpochybnit článek 2 sporného nařízení.

47 Navrhovatelka na základě toho dospěla k závěru, že jelikož je mimoto přímo dotčena časovým omezením účinků tohoto ustanovení a jelikož toto ustanovení nevyžaduje ke svému provedení žádné prováděcí opatření, Tribunál měl rozhodnout, že její žaloba je přípustná.

48 Komise popírá argumenty navrhovatelky a navrhuje zamítnutí druhého důvodu.

Závěry Soudního dvora

49 Za účelem zkoumání otázky, zda se, jak navrhovatelka tvrdí ve druhém důvodu kasačního opravného prostředku, Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že měl v bodech 34 až 38 napadeného usnesení za to, že sporné nařízení vyžaduje přijetí prováděcích opatření ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce poslední části věty SFEU, je důležité připomenout, jak Tribunál správně zdůraznil v bodě 34 tohoto usnesení, že je třeba vykládat výraz „které […] nevyžadují přijetí prováděcích opatření“, obsažený v tomto ustanovení, ve světle cíle tohoto ustanovení, který jak vyplývá z jeho vzniku, má zabránit tomu, aby byl jednotlivec nucen porušit zákon, aby získal přístup k soudům. Má-li nařizovací akt bezprostřední účinky na právní postavení fyzické či právnické osoby, aniž vyžaduje přijetí prováděcích opatření, hrozilo by této osobě nebezpečí, že by se jí nedostalo účinné právní ochrany, pokud by za účelem zpochybnění legality tohoto nařizovacího aktu nedisponovala možností podat přímou žalobu k unijnímu soudu. V případě neexistence prováděcích opatření by totiž fyzická nebo právnická osoba, ačkoli se jí dotyčný akt přímo dotýká, byla schopna dosáhnout soudního přezkumu tohoto aktu teprve poté, co poruší ustanovení uvedeného aktu tím, že se v rámci řízení zahájených proti ní před vnitrostátními soudy bude tvrdit protiprávnost těchto ustanovení (rozsudky ze dne 28. dubna 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 29, jakož i ze dne 13. března 2018, Industrias Químicas del Vallés v. Komise, C-244/16 P, EU:C:2018:177, bod 42).

50 Naproti tomu, vyžaduje-li nařizovací akt přijetí prováděcích opatření, je soudní přezkum dodržení unijního právního řádu zajištěn nezávisle na otázce, zda uvedená opatření byla přijata Unií či členskými státy. Vzhledem k tomu, že fyzické nebo právnické osoby nemohou z důvodů podmínek přípustnosti stanovených v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU přímo napadnout unijní nařizovací akt před unijním soudem, jsou chráněny proti uplatňování takového aktu vůči nim možností napadnout prováděcí opatření, jejichž přijetí tento akt vyžaduje (rozsudky ze dne 28. dubna 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 30, jakož i ze dne 13. března 2018, Industrias Químicas del Vallés v. Komise, C-244/16 P, EU:C:2018:177, bod 43).

51 Přísluší-li provádění takového aktu orgánům, institucím či jiným subjektům Unie, mohou fyzické nebo právnické osoby podat k unijním soudům přímou žalobu proti prováděcím aktům za podmínek uvedených v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU a na podporu této žaloby se na základě článku 277 SFEU dovolávat protiprávnosti dotčeného základního aktu. Pokud toto provádění přísluší členským státům, mohou tyto osoby uplatňovat neplatnost dotčeného základního aktu u vnitrostátních soudů a podnítit tyto soudy k tomu, aby na základě článku 267 SFEU předložily v tomto ohledu Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce (rozsudky ze dne 28. dubna 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 31, jakož i ze dne 13. března 2018, Industrias Químicas del Vallés v. Komise, C-244/16 P, EU:C:2018:177, bod 44).

52 Jak již Soudní dvůr uvedl, je třeba pro účely posouzení, zda nařizovací akt vyžaduje přijetí prováděcích opatření, vycházet z postavení té osoby, která se na základě čl. 263 čtvrtého pododstavce poslední části věty SFEU dovolává práva podat žalobu. Není tedy relevantní vědět, zda dotčený akt vyžaduje přijetí prováděcích opatření vůči ostatním osobám (rozsudky ze dne 28. dubna 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 32, jakož i ze dne 13. března 2018, Industrias Químicas del Vallés v. Komise, C-244/16 P, EU:C:2018:177, bod 45).

53 Kromě toho v rámci tohoto posouzení je třeba odkázat výlučně na předmět žaloby, a pokud žalobce navrhuje jen částečné zrušení aktu, musí se případně vzít v úvahu jen ta prováděcí opatření, jejichž přijetí vyžaduje tato část aktu (rozsudky ze dne 10. prosince 2015, Kyocera Mita Europe v. Komise, C-553/14 P, nezveřejněný, EU:C:2015:805, bod 45, jakož i ze dne 13. března 2018, Industrias Químicas del Vallés v. Komise, C-244/16 P, EU:C:2018:177, bod 46).

54 Kromě toho je v tomto ohledu irelevantní, zda uvedená opatření mají či nemají mechanickou povahu (viz rozsudky ze dne 28. dubna 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise, C-456/13 P, EU:C:2015:284, body 41 a 42, jakož i ze dne 10. prosince 2015, Kyocera Mita Europe v. Komise, C-553/14 P, nezveřejněný, EU:C:2015:805, bod 46).

55 V projednávané věci je třeba uvést, že žaloba směřovala ke zrušení článku 2 sporného nařízení, neboť toto ustanovení uvádí, že zrušení antidumpingového cla uvedeného v článku 1 tohoto nařízení, tj. antidumpingového cla zavedeného nařízením č. 91/2009, změněného prováděcím nařízením č. 924/2012 a zachovaného prováděcím nařízením 2015/519, nabývá účinku teprve dnem vstupu sporného nařízení v platnost a toto zrušení není základem pro vrácení cla vybraného před tímto datem.

56 K tvrzení navrhovatelky, že uvedené ustanovení k tomu, aby vyvolalo právní účinky, nevyžaduje žádný prováděcí akt, protože slouží jen ke zrušení dotčeného antidumpingového cla, je třeba uvést, že skutečnost, že unijní nařizovací akt vyžaduje přijetí prováděcích opatření ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce poslední části věty SFEU, takže některé právní účinky tohoto aktu se projeví pouze prostřednictvím těchto opatření, nevylučuje, že uvedený akt má na právní situaci fyzické nebo právnické osoby jiné právní účinky, které nezávisejí na přijetí prováděcích opatření (rozsudek ze dne 13. března 2018, European Union Copper Task Force v. Komise, C-384/16 P, EU:C:2018:176, bod 45).

57 V projednávaném případě je sice pravda, že jak tvrdí navrhovatelka, zrušení antidumpingového cla provedené sporným nařízením není samo o sobě závislé na přijetí prováděcích opatření, aby nastalo uplynutí platnosti tohoto cla, nic to však nemění na tom, že článek 2 tohoto nařízení, zejména v rozsahu, v němž stanoví uplynutí platnosti uvedeného cla ode dne jeho vstupu v platnost a vylučuje jakýkoli zpětný účinek, se může materializovat, pokud jde o navrhovatelku, teprve prostřednictvím aktů přijatých vnitrostátními orgány k výběru dotčeného antidumpingové cla před tímto datem.

58 Navrhovatelka totiž může být považována za dotčenou ve svém právním postavení účinky článku 2 sporného nařízení, pokud jde o den zrušení tohoto cla, a zvláště údajně protiprávní absencí zpětného účinku tohoto zrušení pouze na základě skutečnosti, že jí bylo vnitrostátními orgány uloženo antidumpingové clo podle nařízení, která je zavádí, zejména nařízení č. 91/2009.

59 Pokud navrhovatelka v této souvislosti tvrdí, že opatření přijatá vnitrostátními orgány pro účely výběru dotčeného antidumpingového cla, jako jsou výměry, které jí zaslala španělská finanční správa, byla přijata podle nařízení, kterými se toto antidumpingové clo zavádí, a nikoli na základě sporného nařízení, je třeba připomenout, že znění článku 263 čtvrtého pododstavce poslední části věty SFEU k tomu, aby bylo opatření považováno za prováděcí opatření nařizovacího aktu, nevyžaduje, aby tento akt představoval právní základ tohoto opatření. Totéž opatření může být prováděcím opatřením jak aktu, jehož ustanovení tvoří jeho právní základ, tak odlišného aktu, jako je v projednávaném případě sporné nařízení, pokud se některé nebo všechny právní účinky tohoto posledně uvedeného aktu projeví ve vztahu k navrhovatelce pouze prostřednictvím tohoto opatření (rozsudek ze dne 13. března 2018, Industrias Químicas del Vallés v. Komise, C-244/16 P, EU:C:2018:177, bod 72).

60 Z toho vyplývá, že vzhledem ke zvláštním okolnostem projednávané věci Tribunál za účelem konstatování existence prováděcích opatření sporného nařízení mohl v bodě 35 napadeného usnesení oprávněně uvést opatření, která podle celního systému Unie přijímají vnitrostátní orgány pro účely výběru antidumpingového cla a které lez napadnout u vnitrostátních soudů zejména tím, že se požaduje vrácení neoprávněně vybraného antidumpingového cla.

61 Pokud se tedy dovozce domnívá, že je v této souvislosti poškozeným z důvodu takového nařízení, které považuje za protiprávní, jako je v projednávané věci sporné nařízení, které by podle argumentace navrhovatelky mělo poskytovat základ pro vrácení dotyčného antidumpingového cla vybraného před vstupem tohoto nařízení v platnost, může se u příslušného vnitrostátního soudu dovolávat této protiprávnosti. Tento soud tedy může, či dokonce musí za podmínek článku 267 SFEU položit Soudnímu dvoru otázku ohledně platnosti dotčeného nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. června 2012, CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, bod 33).

62 Vzhledem k předcházejícím úvahám se tedy Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 36 napadeného usnesení rozhodl, že sporné nařízení vyžaduje vůči navrhovatelce přijetí prováděcích opatření ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce poslední části věty SFEU.

63 V důsledku toho musí být druhý důvod kasačního opravného prostředku zamítnut jako neopodstatněný.

K třetímu důvodu vycházejícímu z toho, že Tribunál nesprávně odmítl druhý bod návrhových žádání uvedených v žalobě jako nepřípustný

Argumentace účastníků řízení

64 Třetím důvodem navrhovatelka Tribunálu vytýká, že se dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 20 a 21 napadeného usnesení odmítl jako zjevně nepřípustný druhý bod návrhových žádání uvedených v žalobě, který směřoval k tomu, aby Tribunál výslovně uznal retroaktivní uplatnění účinků článku 1 uvedeného nařízení.

65 V tomto ohledu navrhovatelka uvádí, že tato retroaktivita je nevyhnutelným důsledkem požadovaného zrušení článku 2 sporného nařízení, jelikož tento článek stanoví časové omezení, jehož důvodnost se právě zpochybňuje. Jinak řečeno toto zrušení zahrnuje i důvodnost uvedené zpětné účinnosti, takže Tribunál má skutečně pravomoc, aby o ní výslovně rozhodl.

66 Komise zpochybňuje argumenty navrhovatelky a domnívá se, že třetí důvod musí být zamítnut jako neopodstatněný.

Závěry Soudního dvora

67 Je třeba uvést, jak Tribunál správně konstatoval v bodě 20 napadeného usnesení, že v rámci žaloby na neplatnost podle článku 263 SFEU je úkolem Tribunálu pouze přezkoumávat legalitu aktů unijních orgánů a případně napadený akt zrušit. Do jeho pravomoci tedy nepatří, aby v rámci tohoto přezkumu legality činil deklaratorní právní závěry nebo konstatování, jako je konstatování týkající se uznání zpětné účinnosti článku 1 sporného nařízení, jehož se týká druhý bod návrhových žádání uvedených v žalobě podané k Tribunálu (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 25. listopadu 2008, TEA v. Komise, C-500/07 P, nezveřejněné, EU:C:2008:651, bod 33).

68 Z toho vyplývá, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl v bodě 21 napadeného usnesení za to, že tento bod návrhových žádání uvedených v žalobě je zjevně nepřípustný.

69 Třetí důvod kasačního opravného prostředku tudíž musí být zamítnut jako neopodstatněný.

70 Vzhledem k tomu, že žádný z důvodů uplatněných navrhovatelkou nebyl uznán, je třeba zamítnout kasační opravný prostředek v plném rozsahu.

K nákladům řízení

71 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný.

72 Podle čl. 138 odst. 1 tohoto jednacího řádu, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 tohoto jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a navrhovatelka neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Společnosti Internacional de Productos Metálicos SA se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.

i — Body 37 a 57 tohoto znění byly po jeho prvním online zpřístupnění předmětem jazykové úpravy.